

Η πόλη της Πάφου είχε μέχρι το 1974 ένα «βραδύ» ρυθμό ανάπτυξης. Ενδεικτικά, θυμούμαι ότι μέχρι τότε υπήρχαν μόνο τρία-τέσσερα εστιατόρια (μαειρικά) με πιο σύγχρονο το «Μύρρα» και πέντε-έξι αστικά ξενοδοχεία και ένα παραλιακό, πιο μοντέρνο (το «Paphos Beach Hotel»– σημερινό «ΑΛΜΥΡΑ» που έκτισε ο «Κύκκος»)

Την ραγδαία τουριστική ανάπτυξη της Αμμοχώστου και Λεμεσού την ακούγαμε σαν φήμη, σαν κάτι μακρινό. Οι κάτοικοι της Πάφου έφευγαν μαζικά και αναζητούσαν δουλειά στην υπόλοιπη Κύπρο. Είναι χαρακτηριστικό πως οι δυτικές συνοικίες της Λεμεσού (Αης Γιάννης, Λιμάνι, σημερινή περιοχή Τσιρείου κλπ) δημιουργήθηκαν από τους «μέτοικους» των χωριών της περιοχής Κελοκεδάρων, Σαλαμιούς, Τραχυπέδουλας κλπ που κυριολεκτικά αποδεκατίστηκαν.

Με την προσφυγοποίηση λόγω του πολέμου του 1974, οι Παφίτες που είχαν μετοικήσει στις Τουρκοκρατούμενες περιοχές επέστρεψαν και κυρίως πολλοί Αμμοχωστιανοί εγκαταστάθηκαν στην Πάφο. Ολοι αυτοί έφεραν μαζί τους την κεκτημένη πείρα στην τουριστική βιομηχανία.

Αυτό σε συνδυασμό με την απώλεια των ήδη ανεπτυγμένων τουριστικών περιοχών του Βαρωσιού είχε σαν αποτέλεσμα την εκδήλωση μιας εκρηκτικής πίεσης για Τουριστική ανάπτυξη στην Πάφο.

Η Υλοποίηση στον Χώρο αυτής της τάσης είχε σαν αποτέλεσμα την μαζική ανέγερση Ξενοδοχείων και Τουριστικών Διαμερισμάτων, Καταστημάτων και Κέντρων Αναψυχής στην Κάτω Πάφο σε αμιγείς Τουριστικές Ζώνες.

Μοιραία, η συγκέντρωση μεγάλου αριθμού νέων χρηστών (τουριστών) στην παραθαλάσσια περιοχή της πόλης προκάλεσε στρέβλωση των πολεοδομικών λειτουργιών. Η «Ψυχαγωγία» χαρακτήρισε την Νέα περιοχή, ενώ εξ αιτίας της ίδιας δυναμικής η παλαιά (άνω) πόλη αποστερήθηκε των Πολεοδομικών Λειτουργιών της έκφρασης στον χώρο των συλλογικών/κοινωνικών δραστηριοτήτων – τότε καταλάβαμε και εμείς τι σημαίνει «Υπνούπολη», όλα αυτά τα ακατανόητα που είχαν καταστρέψει την κοινωνική συνοχή των μεγάλων Πόλεων της Ευρώπης (Παρίσι, Λονδίνο, Ρώμη κλπ). Η αλλοίωση λοιπόν αυτή αντί να θορυβήσει τους «ρυθμιστές» των Πολεοδομικών μας πραγμάτων (αναφέρομαι στο Τμήμα πολεοδομίας και Οικήσεως), αντί να τους κάνει να δουν τον κίνδυνο δημιουργίας «Sleeping Towns», μάλλον τους χαροποίησε. Ήταν σαφές πως οι πιο πάνω φίλοι ήταν προσηλωμένοι σε μοντέλα Διαχωριστικού Zoning (μεγάλος πειρασμός η εξουσία) που ενώ στην Ευρώπη έληξαν το 1970 εδώ στην Κύπρο μέχρι και σήμερα προκαλούν αισθήματα αυτοικανοποίησης για την επιτυχία (!) του «Κεντρικού Προγραμματισμού».

Ομως, φαίνεται ότι η Πόλη έχει μηχανισμούς αυτοελέγχου και αποκατάστασης προς πείσμα των πειραματιστών.

Τελευταίο (και χαριστικό) κτύπημα σε αυτή τη σχολή σκέψης η πρόσφατη επαναλειτουργία της Πλατείας του Μουσαλλά. Η μαζική επιστροφή των Παφίων, τα χαρούμενα πρόσωπα και η επαναλειτουργία της κοινωνικής συναναστροφής είναι η καλύτερη τιμωρία αυτών που ασέβησαν στο σώμα της Πόλης μας.

Προσωπικά, η ικανοποίηση μου είναι μεγάλη

Χαρουπόμυλος
Ταβέρνα του Χριστάκη
Επαναλειτουργία ΑΤΤΙΚΟΝ
Η Ανακαίνιση του Φεττά
Εστιατόριο 5^{ος} Οροφος
City Shop

Βαγγέλης Μαυρονικόλας
ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΑΣ ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ ΕΜΠ